

arbejdet, at alle, der have haft med Stovarbejde at gøre, ville have gjort den Erfaring, at det er en i Almindelighed ret tilfreds Arbejdsstand, der her er beskæftiget. Det ligger i, at de vedkommende ikke ere bundne til Stovarbejdet hele Sommeren, men have fri i Høsten og ligeledes under Høsten og derved kunne faa en langt bedre Balance ud af deres samlede Arbejds løn, end det ærede Mindretal omtalte. Han nævne, saa vidt jeg lagde Mærke til, kun det, der absolut bliver tjent ved Stovarbejde, men ansøgte ikke disse mange Dage, der staa til Disposition for andet og netop udmærket godt lønnet Arbejde. Desuden have Stovarbejderne og mange andre daglønnede Arbejde i lignende Forhold foruden deres Løn, det, som man i Almindelighed i deres Klasse og Stand sætter Pris paa, nemlig Bohold. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa alle disse specielle Forhold, thi det ærede Mindretal udtalte jo selv, at hans hele Forlangende var noget, der særlig skulde fremdrages paa Sommermøderne, og naar det er Tilfældet, er der ikke nogen Anledning til her at specialisere de enkelte Poster, han pegede paa. Kun skal jeg foruden, hvad jeg har udtalt, slaa fast det, som det ærede Mindretal ikke syntes om, at man fremdrog, men som jeg netop derfor vil tillade mig at fremdrage, da det har sin indre Sandhed, at Efterspørgslen efter Statsarbejde er overordentlig stor. Det er noget, som godt vides med Hensyn til Løhusarbejderne eller de under Krigs- og Marineministeriet ansatte Arbejdere, hvor der altid er Ansøgninger inde i Tuffindvis. Det samme er Tilfældet paa Tolddøden, hvad jeg forleden havde Anledning til at fremdrage, men hvorom jeg skal tilføje, at det ikke er Statens direkte Arbejdere, der her er Tale om, men den velbekendte Arbejderskasses Arbejdere eller de af Kassens Bestyrere antagne. Jeg kan dog heller ikke, set fra et almindeligt praktisk Standpunkt, lade det være aldeles uomtalt, at det ærede Mindretal fandt, at 20 Ore var en saa overordentligt elendig Timebetaling for Snelastningsarbejde. For mig staar det saadan, at dette Vinterarbejde, der ogsaa i Reglen er meget søgt, er forholdsvis let — det kræver ikke særlig teknisk Uddannelse — og netop ikke skal lønnes højt. Med Hensyn til Begæringer om Feriehøld skal jeg blot gøre opmærksom paa, at det ærede Mindretal selv indrømmede, at de fleste humane Arbejdsgivere gav deres Arbejdere Ferie og Fridage. Skulde disse tillige være lønne, indrømmede den ærede Ordfører, at det vilde blive en 2 pCts. Forhøjelse af Lønnen. Hvad Forslaget om, at Børnene

skulde have mere, angaar, vil jeg blot minde om, at der til de militære Underklassers og mangfoldige pensioneredes efterladte Børn kun ydes højt ubetydelige Beløb. Det er ofte, at der i en saadan Pensionersklasse begyndes med 24 Kr. pr. Barn, altsaa netop det samme Forhold, som den ærede Ordfører omtalte. Jeg vil derfor fraraade, at man stemmer for denne Bevilling. At komme nærmere ind paa Enkeltheder ligger allerede af den Grund ikke for, som der ikke under Finansministeriet er saadanne faste Arbejdere. Disse henhøre under andre Jagministre, til hvem jeg derfor maa henvise.

Rentespørgsmaalet og de Forslag, der ere fremkomne om, at der skal finde en Rentenedsættelse Sted fra 4 til $3\frac{3}{4}$ pCt., stiller sig jo saaledes, at der er Forstel paa de Beløb, med Hensyn til hvilke man vil gøre denne Rentenedsættelse gældende. Ræstføbesummerne paa Domænebøndergodset har jeg allerede ved tidligere Behandlinger udtalt mig vidtløftigt om, idet jeg paaviste, at det er smaa Beløb, der her drejer sig om, og at det kun undtagelsesvis er den oprindelige Køber af den paagældende Jæstegaard, der endnu sidder ved Ejendommen. Jeg fastholder den Betragtning, at der ikke er Anledning til at yde denne Nedsættelse. Det er ikke af finansielle Hensyn, at jeg fraraader det, men fordi jeg ligesom tidligere er af den Mening, at man ikke i dette Øjeblik har Grund til demonstrativt — thi det er jo kun demonstrativt — at nedsætte enkelte Beløb, og fordi jeg heller ikke i de Stridt, der ere foretagne fra min ærede Kollega Kultusministerens Side, ser nogen Nødvendighed for at gaa videre. De Forudsætninger, under hvilke min ærede Kollega stillede Forslaget, ere vidt forskelligt fra, hvad der nu foreligger. Om jeg har set rigtigt, var der paa den Tid, da han kom frem med Forslaget første Gang, Banfelighed ved at anbringe Midlerne til 4 Procent, og det var Grunden til, at han forlangte Bevillingen. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa. Jeg vil med Hensyn til det andet Beløb, hvorom der her er Tale, nemlig om Renten af Ræstføbesummerne for Rytterdistrikterne eller de saataldte kongelige Penge, dog tillade mig at gøre nogle saa supplerende Bemærkninger, idet det jo er et Forhold, som ved anden Behandling blev udførlig drøftet. Jeg skal da blot gentage, at for mig staar det som aldeles utvivlsomt, at disse Ræstføbesummer ikke ere en Prioritet, men derimod en fast Afgift til Staten, altsaa en Realbyrde. Naar man vil spørge, hvorledes der med Hensyn til disse kongelige Penge blev forholdt ved Rigsbankens Oprettelse og